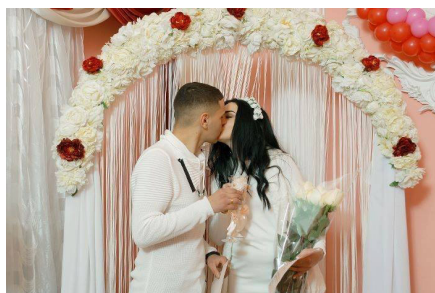

Чим дивували Олімпійські ігри у Південній Кореї? — с. 10

Лютий у Миколаєві:
інформативно, цікаво та
романтично — с. 4

Ексклюзив! Інтерв'ю з
німецькими майстрами
слова — с. 9

№ 4 February '18 (167)

VAGANT

ВИДАННЯ ЧНУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ

Закохатися...за три хвилини

У кафе «Скоріні» 11 лютого відбувся «speeddating» (короткі побачення). Учасники мали змогу поспілкуватися з представниками протилежної статі, але з обмеженням у часі. За три хвилини кожен з них мав розповісти про себе і дізнатися щось про співрозмовника. Організаторами стали члени студентської організації ФРІ (Фундації регіональних ініціатив): Софія Дубова, Юлія Синько, Ігор Єлсуков та Максим Кузнєцов.

День Святого Валентина – це свято закоханих. Свято вручення валентинок, шоколадок і плюшевих ведмедів. Не засмучуйтеся, якщо у вас немає пари. Для таких випадків є чимало альтернатив. Одна з них — «speeddating». Такий формат був придуманий в 1998 році Яковом Дево з Лос-Анджелеса, щоб допомогти людям, які хочуть вступити в шлюб, знайти один одного. Перша вечірка міні-побачень пройшла у Бєверлі-Хіллз в кінці 1998 року в «Pete's Café». Дуже швидко це поширилося по всьому світу, як революційний спосіб знайомств для успішних, але завантажених роботою людей. У Лондоні вечірки проходили з аншлагом, потрапити в зону speeddating без попередньої реєстрації було практично неможливо. У США вечірки міні-побачень перетворилися в модний тренд. Не відстає і Миколаїв. Такий авантюрний захід організувала Фундація регіональних ініціатив (ФРІ). Один із організаторів — Ігор Єлсуков зазначає, що головна мета заходу «поєднання самотніх сердець» - Продовження — на с. 2

Вперше! Відомі американські фотографи **Габрієла Булісова** та **Марк Айзек** надали нашому виданню ексклюзивну можливість першими опублікувати їхні диптихи з проекту «**Національні меншини у Миколаєві**». Дивіться у рубриці «Фото місяця» — с. 16

У цьому номері читайте:**• Новини:**

Закохатися... за три хвилини.....2

Кузьма, ти в наших серцях навіки.....2

Фестиваль, у якому немає обмежень.....3

«Міф»...За що загинув Василь Сліпак?.....3

• Новини Миколаєва:

Лютий у Миколаєві: інформативно, цікаво та романтично.....4

• Новини Міжнародного відділу.....4**• Університетські бесіди:**

Дмитро Сай: «Сама по собі вища освіта без саморозвитку нічого не значить».....5

• Гострі питання з Сергієм Осолодкіним:

«Бідність» і медична «реформа» – сестри-близнючки.....6

• Медіасвіт:

Про насильство, пісні та хештеги.....8

• Інтерв'ю:

Слушні поради від німецьких майстрів слова.....9

• Спорт:

Чим дивували Олімпійські ігри у Південній Кореї?.....10

«Могилянка» — краща футбольна команда України!.....11

• Історична екскурсія:

Історія одного дому: прибутковий будинок Бліндермана.....11

• Сторінка критика:

«Сіль для моря, або Білий кит»: жити не можна померти.....12

Кінокомікси — майбутнє чи вже теперішнє?.....12

• Кіноафіша.....13**• Літературна сторінка:**

Диво.....14

• Фото місяця.....16**Анонс подій та заходів у місті Миколаєві на березень 2018 року**

• 1 березня — «Будинок з привидами», Миколаївський академічний художній російський театр, 19:00

• 4 березня — Notre Dame De Paris, Миколаївський обласний палац культури, 19:00

• 8 березня — «Кращі пісні про мам», концерт-хол «Юність», 19:00

• 17 березня — «Розмова Поетичний сейшн», Миколаївська обласна універсальна наукова бібліотека ім. О. Гмирява, 16:00

• Новини

(Продовження) Якщо це справді доля, то їм вистачить і мінімального часу, щоб це зрозуміти. Учасниками стали 12 дівчат і хлопців, які вирішили перевірити досить незвичайний спосіб для знайомства. Учасник Дмитро наголошує, що погодився виключно з цікавості, його завжди заволікали нові враження та знайомства. І таке

спілкування дало свій результат: у десятох пар була взаємна симпатія. Вони отримали в подарунок квитки на Бал закоханих та десятивідсоткову знижку у кафе, де проходив захід. Тому не варто втрачати свій шанс. Speeddating не марна трата часу, а приємне спілкування, пошук нових друзів, подолання сором'язливості при бесіді і просто незабутня пригода. Отже, наступного разу не бійтеся коротких побачень, вони також можуть бути захоплюючими та пізнавальними. У будь-якому випадку можна просто випробувати долю і спробувати закохатися за три хвилини. Чому б і ні? Хто не ризикує, той не п'є шампанського!

Юлія Авраменко,
Спеціальність «Журналістика»

Кузьма, ти в наших серцях навіки...

Три роки тому, 2 лютого 2015 року, не стало талановитого й щирого співака й музиканта Андрія Кузьменка. На трасі біля села Лозоватка його позашляховик врізався з вантажним автомобілем. Йому було лише 46 років. Загибель співака стала жахливим ударом для всіх українців, а тим паче для фанатів гурту «Скрябін». По всій Україні небайдужі молоді люди влаштували вечори пам'яті, аби згадати й вшанувати справжнього патріота й борця за справедливість.

Проте в Миколаєві цього року не планували проводити подібні заходи. Членів молодіжної громадської організації «Фундація Регіональних Ініціатив» у Миколаєві здивувало це, тому вони вирішили ініціювати концерт, присвячений Андрію Кузьменку.

Місцем проведення вечора пам'яті Кузьми Скрябіна було обрано Центральну бібліотеку ім. М. Л. Кропив-

ницького. Дата – 2 лютого, день, коли страшна аварія забрала життя співака. На творчий вечір завітало понад 150 осіб.

Після хвилини мовчання миколаївські студенти виконали найвідоміші пісні Скрябіна. «Мам», «Старі фотографії», «Місяця щасливих людей», «Люди як кораблі» – ці та багато інших пісень лунали зі сцени. Також на заході демонстрували фільм про життя Андрія Кузьменка, початок його кар'єри, спогади друзів й рідних.

«Цей захід обов'язково потрібний було зробити, тому що зараз, порівняно з минулими роками, масовість ця подія не набрала. Дуже шкода, що таланти перестають цінувати. Я не знаю, як можна було не зробити цей проект, він був обов'язковим для кожного з нас», – розповіла голова «ФРІ» Софія Дубова.

Наталія Засядько,
Спеціальність «Журналістика»

• Новини

Фестиваль, в якому немає обмежень!

Упродовж декількох років в Одесі відбувається Art-fest «UNLIMITED» - творчий фестиваль, який дає змогу розкрити свої здібності кожній людині чи колективу та поборотись за звання «кращого» в таких номінаціях, як: «ORIGINAL-DANCE», «ORIGINAL-SONG», «COVER-SONG», «COVER-DANCE». Учасниками цього фестивалю, що відбувся 4 лютого, стали й наші миколаївські групи: Side by Side і JUDAS, які змагалися в категорії cover танець.

Фестиваль починається о шостій. Концертний зал, Стальканат-Арт, ще більше поповнюється людьми. Здавалось би це лише аматорські виступи. В залі стоїть гучний шум, світло мерехтить і заповнює танцпол різними кольорами. А поряд зі сценою знаходяться конкурсанти, на обличчях яких дуже легко простежити хвилювання. Незабаром на сцену виходять люди, усі вони одягнені в чорне і стають спинами до глядачів. Ніхто нічого не розуміє, з різних боків чується перешіптування, проте швидко перервана музика змушує всіх стихнути. Багато очей спостерігає за цими людьми, ніхто не знає, що зараз буде відбуватись. Раптові біти і неочікуваний танець від організаторів конкурсу викликає у присутніх купу емоцій. Починається фестиваль з чотирьох номерів, які, як виявляється, проходять поза конкурсом. Серед них і команда з Миколаєва WSS, минулі переможці Art-fest «UNLIMITED» 2.

Останній позаконкурсний виступ і «люди в чорному» покидають танцпол. У цей момент на сцену

дуже швидко виходить ведучий. Звучить його привітання всім, хто знаходиться в Стальканат-Арт: журі, всім присутнім командам та гостям, які прийшли чи-то підтримати, чи-то просто подивитись на аматорські чи cover виступи. Атмосфера серед присутніх доволі напружена. Він бажає успіхів усім конкурсантам, а на сцену запрошується миколаївська команда Side by Side. На танцполі вмикається світло, а з колонок починає доноситись гучна, проте дуже приємна на слух музика. Протягом усього фестивалю, не дивлячись на те, що це змагання, з різних сторін було чути підтримку й від інших команд.

«Думаю, такі фестивалі є доброю нагодою самовиразитися для нашої молоді. Чесно кажучи, не всі мають час або гроші для того, щоб займатись своїм хоббі професійно. Однак показати свої здібності все ж таки хочеться. І подібні заходи тільки на руку», — ділиться з нами думкою до початку концерту глядачка Валентина.

«Дуже багато емоцій і вражень від цієї поїздки. 4 лютого 2018 року - ця дата стала пам'ятною для всіх нас, так як наша команда «Side by Side» в повному складі вирушила на K-Pop фестиваль, незважаючи на всі труднощі, які ми пережили під час підготовки. Мені завжди подобалися такі поїздки, адже завдяки їм ми більше дізнаємося один про одного і стаємо ще ближче. Можу сказати, що SBS для мене не просто члени групи, а друга сім'я. І незважаючи на те, що наша група розділилася на дві підгрупи (було два

виступи), ми відчуваємо себе одним цілим. Ми переживаємо один за одного, підтримуємо. В цілому виступ пройшов добре, ми добре попрацювали», — такими емоціями з нами поділилась одна із учасниць групи Side by Side, Анна Васюта.

Під кінець Art-fest «UNLIMITED» 3, ведучий почав оголошувати результати конкурсу. В номінації «COVER-DANCE» 3 місце, серед 16, присудили миколаївській групі JUDAS.

«Люблю такі «лампові» фестивалі, як Unlimited. В Одесі зовсім інший настрій, команди більш доброзичливі і в основному панує дружня атмосфера. Я дійсно люблю виступати на цьому фестивалі, коли адреналін зашкалює, і ти ловиш на собі зацікавлені погляди і танцюєш, як в останній раз. Коли музику не чути через крики і шуму власного серця, але відчуваєш, що все робиш правильно, синхронно з командою. Є шанс показати себе у виступі. Поспілкуватися з командами, які старше і досвідченіше тебе, отримати пораду, адекватну критику, підтримку. А також зірвати голос, підтримуючи інші команди, не зважаючи ні на що», — говорить про свої враження член команди JUDAS Людмила Кукса.

Протягом усього заходу в Стальканат-Арт панувала урочиста атмосфера, кожен зміг показати свої здібності, насолодитися виступами інших команд та приємною музикою, а головне — весело провести час з людьми, які поділяють з вами спільні інтереси.

Олександра Бережна,
Спеціальність «Журналістика»

«Міф... За що загинув Василь Сліпак?»

Розплинувся в тобі і вічно житиму...
Ці слова Василь промовляв перед тим, як його серце зупинилося назавжди. Сказати, що емоції зашкалюють після фільму — це просто промовчати... І сум, і розпач, і безпомічність — усі ці почуття, переплітаючись один з одним створюють тканину для отримання нового почуття — гордості за синів України, які ціною власного життя дозволили нам жити у мирних містах!

Фільм «Міф» — із тих, після яких клубок у горлі змішується з якоюсь

світлою радістю і жагою життя. І, мабуть, не може бути інакше, адже кожен, хто знав Героя України Василя Сліпака — Міфа.

Режисером (Леонід Кантер та Іван Ясній) документальної стрічки «Міф» вдалося зібрати унікальні кадри з життя співака Василя Сліпака, який з молитвою на устах загинув на фронті в червні 2016 року.

Його історію, на жаль, ми б не дізналися, якби він не загинув. Унікальний оперний співак, який все своє свідоме життя прожив у Фран-

ції, але не зміг залишитися осторонь Майдану і війни на Сході України. А скільки таких історій пройде повз нас усіх у сводках новин з фронту щодня. Дякувати друзям і побратимам, родичам і просто небайдужим людям — про Василя Сліпака тепер знає весь світ. І його життя, засвідчене у документальній стрічці «Міф», не пройде повз.

Прес-центр ЧНУ
ім. Петра Могили

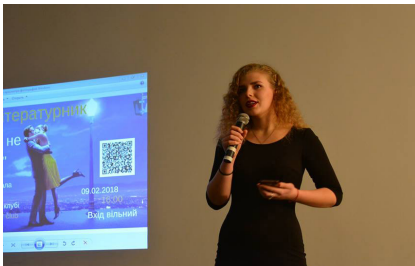
• Новини Миколаєва

Лютий у Миколаєві: інформативно, цікаво та романтично

Зима добігає кінця. Вже зовсім скоро світитиме сонечко, зеленітиме травичка, з'являться листочки на деревах, а в серцях мільйонів людей розтане лід й нарешті прийде тепло. Цього місяця Миколаїв подарував містянам багато цікавих, інформативних, корисних та романтичних подій. Про них й розкажу вам.

2 лютого у Центральній бібліотеці ім. М. Л. Кропивницького відбувся Вечір пам'яті Кузьми Скрябіна. Організаторами заходу виступила молодіжна громадська організація «Фундація регіональних ініціатив». На вечорі співали пісень Андрія Кузьменка та переглядали документальний фільм про його життя та творчість. Від себе можу додати, що цей захід був особливо теплим, щирим та справжнім. Побільше б таких, бо вони зігрівають серце й душу, як би банально це не звучало.

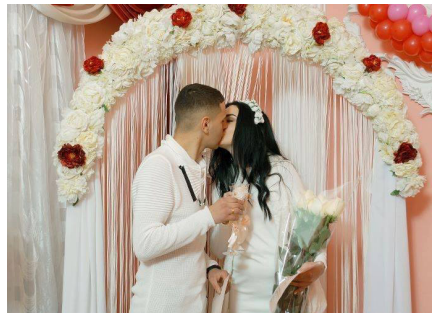
Взагалі цей місяць для ФРІ щедрий на проекти, бо окрім Вечора пам'яті вони влаштували Школу твого захисту, літературний вечір «Так ніхто не кохав», майстер-клас «Пишу без меж» для всіх, хто цікавиться журналістикою та Speed dating до Дня всіх закоханих. Оскільки сама була присутня на кожному із заходів, можу сказати, що кожен із них дуже «смачний».

Наприклад, на Школі твого захисту (3-4 лютого) говорили про те, як захищати свої права, кібербезпеку та навіть практикували основні прийоми з самооборони. Літературний вечір (9 лютого), зрозуміло, було присвячено поезіям про кохання. Те, що треба, аби з користю для розуму й приємністю для душі провести вечір п'ятни-

ці. На майстер-класі «Пишу без меж» (10 лютого) говорили про секрети копірайту та вдалого інтерв'ю. Я чомусь думала, що це буде тусовка для журналістів, але ні, охочих послухати професіоналів своєї справи було ну дуже багато. Ну і на Швидких побаченнях (11 лютого) усі одинокі мали чудову можливість знайти собі пару на День Святого Валентина. Чесно кажучи, я в такі зустрічі не дуже вірю, але хтосьна, може, й дійсно якась пара та й склалася.

А тепер поговоримо про День Святого Валентина. Точніше про те, як його святкували в місті наречених. 14 лютого в рамках акції «Кохання поза часом» на Миколаївщині одружилися 92 пари, а ще 62 подали заяву на реєстрацію шлюбу, – майже в десять разів більше, ніж у будь-який інший день! Окрім рагсів, для цього ж проекту відкрили свої двері Миколаївський обласний краєзнавчий музей «Старо-

флотські казарми» та Миколаївський академічний художній російський драматичний театр.

У краєзнавчому музеї для закоханих пар навіть організували кілька весільних обрядів. Протягом усього свята гостей та молодят вітав Святий Валентин, а маленькі купідончики пригощали гостей святковими смаколиками. Молодята символічно запалили свічки на дереві кохання.

Окрім того, троє (!вражаюча кількість) чоловіків пробігли марафон «Живи, біжи до кохання». Бігли від Соборної площі до Обласного будинку культури й назад. Біля Каштанового скверу цього дня грали у цікаву

гру, яку розклали прямо на асфальті. Розіграли білети в кіно, солодоші й грошові сертифікати популярних закладів.

Мав бути ще флешмоб. Усі закохані парочки Миколаєва мали цілуватися одночасно, аби встановити новий миколаївський рекорд. Та не

так сталося, як гадалося. Миколаївці виявилися зовсім не романтичними й не захотіли одночасно й масово цілуватися.

Отож, лютий у Миколаєві видався дійсно щедрим на події. Пам'ятайте, завжди можна знайти розвагу собі до душі у нашому місті. Треба лише вміти шукати те, що дійсно зацікавить й змусить подивитися на своє місто іншими очима.

Колонку веде
Наталія Засядько,
Спеціальність «Журналістика»

• Новини Міжнародного відділу

Відкрито конкурс академічної семестрової мобільності для студентів за програмою Еразмус + Ка 107 на перший семестр 2018-2019 навчального року в Університеті Ка Фоскарі (Венеції, Італія). Ця програма реалізується у і в рамках Чорноморського національного університету імені Петра Могили. Подаватися на програму можуть

бакалаври, магістри та аспіранти, які навчаються за спеціальностями «Історія», «Економіка», «Екологія», «Англійська філологія» та «Політологія».

Студенти, які беруть участь у програмі Еразмус + Ка 107, отримують стипендію для проходження семестрового навчання та відшкодування транспортних витрат. Навчан-

• Новини Міжнародного відділу

ня здійснюється за задалегідь узгодженою навчальною програмою, що відповідає навчальному плану ЧНУ ім. Петра Могили.

Усі студенти, які бажають взяти участь у програмі мобільності, повинні подати наступний пакет документів:

1. Заяву на ім'я декана про бажання взяти участь у програмі обміну з трьома візами про відсутність навчальної, фінансової заборгованості та середнім балом навчання студента за результатами останньої сесії.

2. Сертифікати про участь у громадській, науковій, інших видах діяльності.

3. Копію першої сторінки закордонного паспорту

4. Сертифікат з англійської мови

Università
Ca' Foscari
Venezia

(або володіти на достатньому рівні, аби його міг підтвердити викладач університету за допомогою тестування). Мовна підготовка студента повинна відповідати як мінімум рівню B2 згідно Загальноєвропейської системи за оцінкою володіння іно-

земною мовою (CEFR).

5. Мотиваційний лист англійською мовою (електронний варіант висилати за адресою fordep@chmnu.edu.ua).

6. CV, укладене англійською мовою за зразком ЄС (можна зробити за посиланням <https://europass.cedefop.europa.eu/en/documents/curriculum-vitae/templatesinstructions.ichtml>) (електронний варіант висилати за вищезгаданою адресою).

Усі документи надсилаються в електронному вигляді на адресу fordep@chmnu.edu.ua.

Дедлайн подачі документів: **2 березня 2018 року**.

Для з'ясування всіх уточнюючих деталей можна звертатися до Міжнародного відділу ЧНУ ім. П. Могили (ауд. 5-104).

• Університетські бесіди

Дмитро Сай: «Сама по собі вища освіта без саморозвитку нічого не значить»

Аби студенти мали змогу дізнатися погляди їхніх викладачів на різноманітні теми, дослідити їхній професійний шлях або, можливо, навіть відкрити їх для себе з іншої сторони, редколегія «Ваганта» вирішила розпочати так звані «Університетські бесіди» — інтерв'ю з деканами та викладачами факультетів та інститутів нашого університету. І першим нашим співбесідником став Дмитро Вікторович Сай — в.о. декана факультету соціології ЧНУ імені Петра Могили, старший викладач кафедри соціальної роботи, управління і педагогіки факультету соціології ЧНУ імені Петра Могили, кандидат педаго-

гічних наук.

— **Дмитре Вікторовичу, як Ви вважаєте, наскільки важлива робота соціологів та соціальних робітників для майбутнього України?**

— У нас на факультеті є три спеціальності — соціальна робота, соціологія та психологія. І всі вони надзвичайно важливі, тому що працюють з людьми в різних напрямках. Наприклад, соціологія робить загальний зріз всього суспільства, щоб побачити загальні тенденції. Психологія та соціальна робота працюють з конкретними людьми, щоб вирішувати їхні проблеми. Тому що в суспільстві, на жаль, відбувається тільки збільшення кількості проблем і всі ці три спеціальності покликані з'ясувати, які можуть бути проблеми в перспективі, які є зараз і як їх вирішувати.

— **Окрім соціальної роботи Ви також цікавитесь волонтерською діяльністю. Яким повинен бути волонтер і наскільки важлива його роль у сучасному суспільстві?**

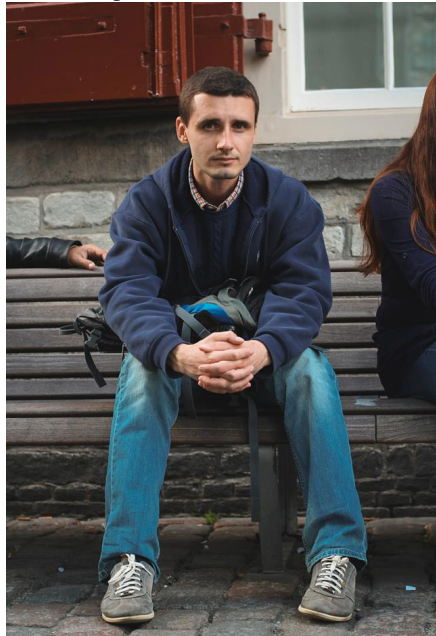
— Я думаю, що поняття «волонтерство» не повинно бути пов'язане з поняттям активного громадянського суспільства. Не обов'язково бути волонтером, аби робити щось корисне. Це повинна бути вихована традиція допомагати один одному не за гроші, а тому, що хтось інший потребує цієї допомоги. Це дуже важливо для існування суспільства. Але волонтерство, або служіння, пов'язані з цілями факультету, тому що всі три спеціальності покликані допомагати людині краще почуватися в цьому суспільстві, розібратися в собі і вирішити якісь суспільні проблеми. Волонтерство по-

винно бути потягом кожної людини зробити щось для інших людей. Це не те, що вона змушена зробити, а її справжнє внутрішнє покликання.

— **Чому повинні навчитися майбутні соціологи, психологи та соціалісти під час здобуття вищої освіти?**

— Я думаю, разом із вищою освітою, як в нас є зараз в Україні, важливий і саморозвиток. Тому що університет тільки покаже загальний напрямок розвитку і допомагає певним чином. Я думаю, що зараз система освіти трансформується. В нас буде проходити формат дискусії, тому що в принципі студенти і самі можуть знайти інформацію в Інтернеті, а як її правильно проаналізувати, правильно зрозуміти і почути інші думки — у цьому може допомагати викладач. Таким чином, роль викладача буде змінюватися і ми будемо відходити від традиційних умов вищої освіти. І за таких умов вища освіта як каталізатор розумової діяльності постає дуже важливим елементом. Сама по собі вища освіта без саморозвитку нічого не значить. Якщо студент приходить і каже: «Я все хочу», але він нічого для цього не робить і не хоче робити, не відвідує додаткові заходи, тоді він сам

На фото: Дмитро Сай

• Університетські бесіди

себе обмежує. Я думаю, це негативно впливатиме на його майбутній розвиток. Тобто повинно бути поєднання загального напрямку розвитку і бажання студента щось отримати.

— Ви здобували магістерську освіту у США. Які складові вищої освіти у США Ви хотіли б запозичити та втілювати у життя в Україні?

— Дякую за запитання. Освіта в США дуже практично спрямована. Я здобував освіту на рівні магістратури, навчався два роки. Але половина навчання полягала у практичній діяльності. Тобто я повинен був декілька разів на тиждень їздити в різні заклади і по суті проходити там практику, майже повноцінний робочий день. І була певна дисципліна, де кожного тижня ми збиралися і обговорювали напрацювання на практиці: що відбулося, чому. Я займався дітьми з інвалідністю, питаннями інклюзивної освіти. І цей практичний нахил освіти я б запозичив. Також я б запозичив співпрацю з громадськими організаціями, загальноосвітніми школами. Адже університет там дуже включений у суспільне життя. У моїй програмі ми мали змогу ходити до дитячих гуртків, проводити час з дітьми та працювати з ними. Така включеність в громаду дуже важлива.

— Чим близька соціальна робота саме Вам?

— Гарне питання. По-перше, мабуть, тяжіння змінити щось на краще. Тому що гірше воно і само вийде, а для того, щоб змінити щось на краще, варто докласти зусиль. Не знаю, чи вроджене це в мене, бажання щось змінити, щоб все працювало краще і всі почувалися комфортно. Я почав займатися такою умовно громадською діяльністю ще з 9 класу. Я в школі організовував різні заходи для інших класів. Але таке осмислення відбулося в університеті, на 3-4 курсі, коли ти розумієш, до чого тебе тягне, чому ти це робиш.

— А як Ви вирішили вступити до нашого університету?

— У 11 класі я їздив в Америку по програмі FLEX і збирався вступа-

ти до медичного університету. Але коли я повернувся з цієї програми, я забув українську мову. На той час одним зі вступних екзаменів був диктант українською мовою. І тоді я вирішив, що поки що вступлю до нашого університету на іноземну філологію, щоб певний час адаптуватися. І, можливо, потім, якщо не сподобається, буду переводитися або поступати на перший курс медичного університету. Але я поступив до нашого університету, тут мені сподобалося і я вирішив залишитися.

— А ким Ви хотіли бути в дитинстві? Щось пов'язане з медициною?

— У дитинстві я хотів бути будівельником. Я полюбляв будувати щось з глини чи чогось іншого. Я пам'ятаю, що після цього в дитинстві я хотів бути лікарем. Чому лікарем? Тому що знав, що є перша та друга зміна і під час першої зміни можна висипатися (*Сміється.*) Це були думки 4-5 класу. Далі я вже обирав більш свідомо. Мене цікавила біологія у 8-9 класі і раніше я дійсно бачив себе у медицині.

— Мабуть, медицина та соціальна робота схожі між собою бажанням захистити людину й покращити її життя, чи не так?

— Авжеж. І медицина, і соціальна робота разом працюють з людьми, які потребують допомоги в той чи інший спосіб, чи працюють на профілактику певних життєвих моментів.

— Чи подобається Вам викладацька діяльність?

— Мені дуже подобається викладати. Особливо мені подобається, коли студенти діляться власними думками, інтерпретаціями того, що вони

прочитали. Коли вони пишуть і це потім можна прочитати. Ще подобається бачити, коли студенти критично мислять, тобто вони починають ставити запитання, вони не просто слухають. Починаються дискусії і вони дуже ефективні й позитивні як для мене, так і для студентів. Це, мабуть, один із найкращих моментів моєї роботи.

— Ви є ініціатором багатьох цікавих проектів, як-то створення студентської арт-лабораторії чи конкурсу студентських фоторобіт. Чи є у Вас ще ідеї цікавих проектів, які б Ви хотіли реалізувати у нашому університеті?

— Так, є декілька цікавих проектів. Зі студентами ми робимо багато проектів в області. Для дітей в інтернаті, у сільських школах, де ми регулярно проводимо тренінги. Це і практика студентам, і внесок у загальну справу допомоги іншим. Щодо університету, ми будемо робити фотовиставку. Змінюватимемо обличчя наших поверхів тут, будемо розмішувати студентські фотографії, які стануть частиною стаціонарної виставки. Також з іншими деканатами ми плануємо зробити вільний простір для студентів. Тобто переобладнати одну аудиторію в 10 корпусі для того, щоб вони могли проводити там вільний час. Вона буде багатофункціональна. Але це не моя ідея. Це ідея також деканів інших факультетів. Зараз із факультетом економічних наук ми думаємо над тим, як зробити для студентів цей вільний простір. Тому що іноді студенти у нас мають не дуже багато простору, окрім навчальних кімнат. Хотілося б, щоб вони проводили свій вільний час комфортно та спілкуючись між собою, бо неформальне спілкування – один з найбільш діючих факторів для того, щоб народжувалось щось нове.

— Дякуємо за змістовну бесіду!

— Дякую Вам!

Інтер'ю вела
Єлизавета Безушко,
член НСЖУ, головний редактор

• Гострі питання з Сергієм Осолодкіним

«Бідність» і медична «реформа» – сестри-близнючки

Як повідомляє Київський міжнародний інститут соціології, минулого року рівень бідності (РБ) в Україні знизився до 12 %.

За словами заступника виконавчого директора КМІС Вікторії Захожой починаючи з 1994 року РБ в Україні постійно змінювався. Так у 1998 році 52 % громадян України вважали, що вони майже голодують. У 2008, після початку світової кризи, РБ зріс до 21 %, потім, коли ситуація

стала поліпшуватися, РБ знизився до 11 %. У 2013, РБ становив 9 %, а з 2014 по 2016 він збільшився майже вдвічі — до 17 %. У 2016, знизився до 12 %. А, що думають пересічні Українці, адже їх думки не співпадають з «офіційними» результатами опитування інституту, який є структурою органів влади. Фахівці знають, що дані будь-якого опитування можна трактувати як заманеться.

Як заявляв постійний представ-

ник програми розвитку ООН в Україні Ніл Уокер, рік тому 60 % населення України вважали, що вони живуть за межею бідності. Минулої весни Україна опустилася на 3 пункти в рейтингу ООН за Індексом людського розвитку і посідала 84 місце з 188 країн.

Минулої весни, до підвищення цін на ліки та медичні послуги, майже 50 % українців не лікувалися, а 50 % відкладали «лікування на потім» че-

• Гострі питання з Сергієм Осолодкіним

рез брак грошей; 94 % заявляли, що головна проблема в Україні це висока вартість ліків (результати опитування в рамках проекту USAID «(Без)коштовна медицина»). Рівень самолікування минулого року перетнув межу в 70%. Люди констатували: для того аби лікуватися, вони змушені продавати майно або позичати гроші. Понад 56% хворих через брак коштів, купують лише половину з призначених ліків, а у 48% випадків стикалися з тим, що ліки підроблені або неякісні. 51,8 % опитаних при лікуванні користуються порадами знайомих, або мережі Інтернет.

Серед причин: дорожня медицина (лікарі вимагають за консультації гроші); *недовіра лікарям* (які приймають у поліклініках); *низька культура* (лікування) – 40 % заявили: лікарі стали байдужими – їх не цікавить хворий і стан його здоров'я. У 50 % випадків лікарі призначають хворим дешевші та більш дорогі ліки на вибір. 1/3 пацієнтів заявили, що лікарі виписують надто багато ліків.

Аналіз ситуації з призначенням ліків свідчить: пацієнти щорічно витрачають понад 3 млрд грн на препарати без яких можна було б обійтися. Що ж стосується ціни, то відомо, що сьогодні деякі препарати коштують в Україні у 20 разів дорожче ніж у Європі.

Як заявила **в.о. «головного лікаря» країни пані Супрун:** *«В Україні фармацевтичний ринок має деякі недоліки, зокрема це маленький асортимент ефективних лікарських засобів. У Німеччині 45 тисяч лікарських засобів, а у нас 13 тисяч, тому це маленький вибір і мала конкуренція»*. Факт: ліків мало, а дешеві препарати не реєструють. Хто винен? Чи не сама «пані-смерть» (як називають її позаочі більшість провідних фахівців у системі охорони здоров'я)? Якщо у ЄС від раку крові зареєстровано у 2,5 рази більше препаратів, ніж в Україні, то виникає питання: а чому за 3 роки перебування у кріслі пані міністр так і не спромоглася зробити цю процедуру більш швидкою та прозорою? Період реєстрації зареєстрованих у Європі препаратів триває від 2 до 3 років. Де «покращення»?

У Міністерстві охорони здоров'я (МОЗ) обіцяють розширити цього

року програму «Доступні ліки» ще на три напрямки лікування: хронічних захворювань шлунково-кишкового тракту, депресивних станів та для здоров'я матері й дитини під час вагітності. А ще додати по одній діючій речовині для пацієнтів з серцево-судинними захворюваннями та діабетом II типу. Правда для цього слід десь знайти «зайві» 300 млн грн. *«У перспективі, ми плануємо, щоб кожен пацієнт був на 100 % забезпечений ліками від найпоширеніших захворювань. Ключовими критеріями включення захворювань до програми відшкодувань є тягар хвороби, динаміка захворювання, розповсюдження та ефективність лікування на амбулаторній ланці»*, – зазначив заступник міністра Роман Ілік. Наскільки далека перспектива? Чи всі доживуть до неї?

Для «боротьби» з проблемами у «системі» в Україні минулого року запроваджено так звану «медичну реформу». Чого чекати тут? У 2018 платних послуг на рівні «первинної» ланки (амбулаторії, ФАП, поліклініки); у 2019 – «вторинної» (районні та міські стаціонари), а з 2020 року, якщо не станеться дива і всю цю братію не виженуть після виборів, то платити будемо по повній – система запроцює і на «третинному» рівні (високоспеціалізовані лікарні).

Серед обіцянок на цей рік і введення нової системи ліцензування лікарів, і проведення реформи структури МОЗ тощо.

Нісенітниця перша. Головна завбавка цього року: «обери сімейного лікаря». З 2018 року жоден лікар вузької спеціалізації не буде приймати хворого без направлення «сімейного», який не буде приймати, якщо ви не укладете з ним Угоду. Кажуть, що є шанс обрати кращого з кращих. Смішно! Де його взяти?

Кращі вже давно або у приватних кабінетах, або закордоном – клізми ставлять. Залишилися такі, як пані «міністерка». До кращих, що ще залишилися – вже стоїть черга.

Більше ніж встановлено нормативами лікар приймати не має права. Що залишається? Те, що й сьогодні: шукати знайомих, друзів, приятелів – тих, хто буде протезувати, а отже – знову будемо платити за приватний прийом. Кого дурять? Вас, панове.

У містах є хоч якийсь вибір, а у селі? Наприклад тільки по Херсонській області минулого року не вистачало сотні лікарів загальної практики та десятків фахівців вузької спеціалізації (один із районів кілька років не має жодного анестезіолога). То, з кого вибирати?

А у МОЗі хизуються тим, що вони будуть реорганізовувати себе. *«У май-*

бутньому році ви не впізнаєте наше міністерство», – заявив заступник міністра Ковтонюк, анонсує кадрову реформу відомства і проведення конкурсів для директорів департаментів в областях (прибиратимуть незгодних).

Обіцяють, що у 2018 розпочне роботу Національна служба здоров'я, яка буде реалізовувати головний принцип медреформи «гроші йдуть за пацієнтом». **Ковтонюк** амбітно заявив: *«Якщо ви бачите на дверях лікаря логотип Національної служби здоров'я, значить, за цими дверима точно є допомога»*. А чим займалися у цих кабінетах у попередні роки?

Нісенітниця друга. Обіцяють, що лікарі стануть «багатими». Як заявив нардеп **Сергій Березенко**, заступник голови депутатської фракції «БПП», член Комітету ВРУ з питань охорони здоров'я, починаючи з 2018 лікар може заробляти до 740 тисяч гривень на рік. Звідки гроші? Невже правда?

Розбираємо ситуацію по-кро-ково, або «по-кістках». У 2018 році на одного пацієнта у бюджеті закладено 370 грн. Максимум пацієнтів, які може взяти на обслуговування (за умови укладання Угоди) 1 лікар – 2000 осіб. Математика проста: $370 \times 2000 = 740$ тисяч. *«З цієї суми лікар, який має бути оформлений як фізична особа-підприємець, муситиме сплатити єдиний податок – 5 % від суми доходу та єдиний соціальний внесок»*, – заявив депутат. І все? Рахуємо: $5\% - 37$ тисяч грн. – єдиний податок ФОП. Залишається 703000 грн. Далі ЄСВ. І тут починається... Для тих, хто хоче розібратися як нараховують ЄСВ раджу отримати вищу економічну освіту, або почитати «розумні» статті.

Наприклад. У спрощеному варіанті це звучить так: цього року ЄСВ складає поки – 22 %. $22\% - 154660$ грн. Залишається 585 340 грн. Це й є зарплата лікаря на рік, або майже 49 тисяч на місяць? Ні. З цих грошей він буде утримувати медичну сестру. Мінімальна зп 3723 грн. На рік = 44 676 грн. У лікаря залишається 540 664 грн, або 45 055 грн на місяць. І це вже його зарплата? Ні. З цих грошей він буде оплачувати всі консультації вузьких фахівців до яких направлятиме пацієнта. І тут «цікавий» момент: а чи буде сімейний лікар направляти вас на консультацію до кардіолога чи нефролога і витрачати «свої» гроші? Відповідь не складна – «лікуватиме» сам. А там, де буде крайня потреба направляючи на консультацію – він втрачатиме свою зарплату. Крім того, лікар-підприємець (ФОП) змушений буде вести власний бухгалтерський облік, звітувати у податкову тощо, а, отже, йому доведеться утримувати

• Гострі питання з Сергієм Осолодкіним

бухгалтера (ще 1–2 тисячі на місяць). У підсумку в нього залишаються ті ж 5–10 тисяч, які він має сьогодні. Тож, кого дуримо, панове? Ми позбулися подвійної оплати?

Третя нісенітниця. Депутат порадив, що «для оплати послуг на вторинному рівні закладена важлива формула – 250 % від середньої заробітної плати станом на липень року, в якому сума розраховується. Сьогодні ця сума становить 15 тисяч гривень. До прикладу, зарплата кардіолога зараз

– 4,5 тисячі гривень, тобто ми збільшимо оплату спеціалістів втричі.

Причому «білу оплату». Як саме буде відбуватися оплата лікарів, що працюють у стаціонарах взагалі невідомо. Розумної відповіді немає навіть у фахівців-економістів. Як, хто, скільки будуть платити лікарю, якщо не буде хворих? Виходить, що для того, аби отримувати більше, лікарю треба мати хворих, а отже, він априорі не зацікавлений у тому аби хворий став здоровим!

Ще трохи про платні медичні послуги. Цього року планують почати «будувати» «Національну службу здоров'я». Проект був готовий наприкінці минулого і його планували розглянути у КМУ одразу після того, як Президент підпише т.зв. «медреформи». Саме цим законом у селах впроваджується спеціальна методика «телемедицини», а медпрацівників збираються заохочувати житлом, службовим транспортом, можливістю підвищувати кваліфікацію.

І щодо грошей... Національну службу здоров'я України (НСЗУ) фор-

муватимуть упродовж кількох років, вона займатиметься замовленням послуг для пацієнтів, управлінням бюджетом і його розподілом між медичними закладами. Експерти пояснили, що НСЗУ буде платити безпосередньо лікарням за надані послуги без посередництва місцевих рад.

Тут варто наголосити на важливому моменті: лікарні перестануть фінансуватися з місцевих бюджетів, а отже кошти на це забератимуть у «централізований котел» до Києва і звідти вже розподіляти. Це виводить з-під місцевого контролю сферу надання медичних послуг. Централізована структура буде замкнена на Київ, органи місцевого самоврядування не будуть мати на неї будь-якого впливу. От вам і децентралізація!

То, чому ми бідні, злиденні і хворі? Бо...

Сергій Осолодкін,
Заслужений журналіст України,
доцент кафедри журналістики
ЧНУ ім. Петра Могили

• Медіасвіт

Про насильство, пісні та хештеги

Не встиг український фолк-гурт «Рожаниця» випустити оригінальну версію відомої пісні «Despacito», як на шпальтах «Української правди» та інших поважних видань з'явилися заголовки: «Український ансамбль оспівав домашнє насильство».

«Де ж те сито? Вчора десь поділось моє нове сито. Буду я без нього зараз добре бита, чоловік голодний через тее сито» – весело співають у приспіві молоді з кліпу.

Коли ця відеоробота з'явилася, я чекала, що почнеться дискусія. Я думала, що естети-народники будуть засуджувати кітч у чистому вигляді, яким і є цей український кавер. Але скандал розпочався з іншої причини. «Буду бита» – ось камінь спотикання сучасної моралі. Можливо, така реакція феміністок і прогресивних українських медій зумовлена загальним світовим контекстом, флешмобом #янебоюсясказати. Інтернет-сповіді дівчат і жінок щодо насильства, яко-

го вони зазнали, покликані привернути увагу до проблеми. «Інтернет як пілюля від насильства». Ефективність її покаже час і соціологічні дослідження.

Не можу назвати себе, на жаль, знавцем українського фольклору, хоч і була в мене колись, як у всіх філологів-україністів, фольклорна практика, та більше спираюся на дитячі спогади – зимовий вечір, батьки ще не прийшли з роботи, а ми з бабусяю лежимо під ковдрою і на два тоненькі голоси, мій дитячий та її астматичний, виводимо: «Була мене мати березовим прутом, щоби я не стояла з молодим рекрутом». Теж про насильство в сім'ї? Прямо тобі ціла справа для ювенальної юстиції.

«Була жінка мужика, за чуприну взявши, що він їй не поклонився, ще й шапочку знявши». Сімейні стосунки українців були різноманітні. То мужик бабу б'є, то вона йому стусанів відвішує. Тут вам не домострой, не патріархат без домішків. Це Україна. Це Кайдашева сім'я, це сороміцькі пісні на весіллях, це цькування покроток, це кум до куми попідтинню вночі крадеться.

Гаразд, не беремо дрімучі фольклорні часи, ми ж-бо люди сучасні.

Проблема насильства в сім'ї існує, і ця проблема серйозна. Як і будь-яка велика біда, вона потребує розв'язання, регулювання, протидії. Яким чином боротися? Вбачати у

кітчі та стьобі заклики до насильства? Come on.

А ще існує проблема безпліддя. Давайте заборонимо світлина немовлят в Інтернеті? А скільки самотніх людей на світі? Скасуємо всі романтичні кінострічки? У кожного з нас свої незагоєні вавки. Дитячі психологічні травми, зламані в нероздільному коханні крила, неподолані конфлікти й протиріччя.

А ще війна в Україні. Справжня, на якій гинуть люди.

Хіба це привід розучитися сміятися, забути карнавальну традицію, припинити гру в найширшому філософському розумінні?

Що би ми не сказали, не написали, не зробили, може бути викривлено, витлумачено хибно, може когось зачепити й поранити. Що залишається — тиша?

Тетяна Монахова,
доктор філологічних наук,
завідувач кафедри
журналістики ЧНУ ім.
Петра Могили

• Інтерв'ю

Чому думка це не обов'язково факт, або ж Слушні поради від німецьких майстрів слова

Інго Петц — німецький журналіст і письменник, радник з культури німецько-білоруського суспільства. Його професійний досвід вражає — це і журналістські матеріали в таких впливових німецьких виданнях, як «Süddeutsche Zeitung», «Der Standard», і політична аналітика в журналах «Osteuropa» і «Internationale Politik». **Клеменс Шоль** — відомий німецький журналіст, керівник програми Німецької школи журналістики, що очолював міжнародний проект «Медіа-посередники між народами». Його матеріали друкують визначні німецькі видання, а йому самому вдається вдало поєднувати професійну діяльність із діяльністю суспільною. В рамках проекту «Association4U» німецькі журналісти завітали до Миколаєва. В ЧНУ ім. Петра Могили вони провели семінар, присвячений ролі журналіста в демократичному суспільстві. Ми вирішили поговорити з ними про те, чи реально українському журналісту стати стажистом німецького видання, чому навчають майбутніх журналістів в Німеччині і яка ж головна мета кожного журналіста.

Як Ви думаєте, чи повинні українські студенти отримати ступінь магістра, щоб вчитися в журналістських школах або факультетах в Німеччині? Або ступеня бакалавра достатньо?

Інго Петц: По-перше, ви повинні розуміти, що вам потрібно знати німецьку мову на дуже високому рівні, щоб отримати можливість навчатися в Німеччині. По-друге, університети і журналістські школи в Німеччині тренують журналістів для свого німецькомовного ринку. Тож чому б вам — як носію української мови — вивчати журналістику в Німеччині? Є такі школи, як *Akademie Deutsche Welle*, яка фокусується на міжнародних журналістів. Там ви можете вчитися англійською мовою. Але курси проводяться не безкоштовно.

Клеменс Шоль: Насправді більшість німецьких журналістів не мають журналістської освіти. Так що ви можете вчитися на будь-якій спеціальності і працювати у ЗМІ. Але насправді отримати місце дуже важко, оскільки до цього ви повинні були вже пройти декілька стажувань у німецьких виданнях і мати певний професійний досвід. Університетські програми в Німеччині затверджують на федеральному рівні, тож ми не можемо порівнювати програму журналістських факультетів у Берліні або Мюнхені. Навіть назви спеціальностей можуть бути різні: «Журналістика», «Публіцистика», «Медіа».

Чи потрібен нам сертифікат, що підтверджує наші знання німецької мови? Чи англійської?

І.П. Для всіх державних університетів вам потрібно дуже добре знати німецьку мову. Зазвичай вам потрібно мати сертифікат «C1 GER».

К.Ш. Звичайно, це також залежить від університету. Якщо ви хочете навчатися німецькою мовою, варто складати іспит, щоб отримати сертифікат DCA. Проте ваш рівень повинен бути досить високий, аби ви могли навчатися в Німеччині і почувати себе там комфортно. Англійські програми можуть дещо відрізнятися і поступити на них значно складніше.

Чи є можливість пройти стажування в німецьких редакціях або засобах масової інформації для українських журналістів?

І.П. Тут також знання мови необхідні. Навіть для німців дуже складно отримати стажування в газеті, теле- чи радіопрограмі, оскільки вільних місць для стажування набагато менше порівняно з кількістю людей, зацікавлених в ній. Але непоганий спосіб для українців отримати уявлення про німецьких ЗМІ — це *Marion-Gräfin-Dönhoff-Journalistenstipendium*, який пропонує тримісячні стажування в Німеччині. Але знання мови також є обов'язковим.

К.Ш. Перш за все, вам потрібно добре володіти німецькою мовою. Адже англійських видань, як-то *Deutsche Welle*, насправді не так уже й багато. А також уже мати якісь публікації, взірці робіт. І тут багато чого залежить від перекладу, адже від успішного перекладу ваших робіт, що покажуть, наскільки ви талановиті, залежить, яке враження ви справите.

Який журналістський досвід для стажування необхідний? Скільки років приблизно?

І.П. Існує інтернатура, яку ми називаємо Волонтератом на німецькій мові. Це практична освітня програма для молодих журналістів у медіа. Зазвичай вона триває два роки. Для іноземців (що не говорять і не пишуть німецькою, як на їхній рідній мові) я б сказав, що майже неможливо пройти таке стажування. Якщо у вас є ці мовні навички, вам необхідно мати певний журналістський досвід.

К.Ш. Якщо ви надішлете лише два взірці власних робіт і це переконає редакцію, цього буде достатньо. Тоді їм буде не важливо, скільки років досвіду маєте. Не принципово також, працюєте ви як штатний чи позаштатний працівник. Відповідальному за відбір редактору або менеджеру потрібно побачити, що газеті чи радіостанції

чи веб-сайту — будь-якому ЗМІ, вигідно взяти вас на роботу.

На Ваш погляд, в чому головна мета журналіста?

І.П. Журналіст надає найкращу можливу інформацію для рішень і дискурсів, які нам потрібно зробити і мати як суспільству з приводу того, як ми хочемо жити разом. Ця інформація повинна передаватися відповідно до журналістських стандартів, тому вони повинні бути чіткими, неупередженими і справедливими. Думка — це ще одна з наших коштів, щоб допомогти людям усвідомити певні рішення. Але думка — це думка. Це не обов'язково факт. Тому ми повинні дуже обережно ставитися до занадто активного використання чужих думок. Крім того, їх необхідно донести якомога простіше. Особливо в ті часи, коли наші суспільства шматують поляризованими думками, ми, як журналісти, повинні не сприяти цій поляризації, а допомагати постачати більш тверезі, збалансовані, засновані на фактах статті, окрім чорно-білих формул для істини.

К.Ш. Не впевнений, що це головна мета, але це важлива риса для кожного справжнього журналіста: допитливість. Велика місія журналіста не тільки в тому, щоб намагатися бути об'єктивним, але й змінити світ на краще. Головне для журналіста — не забувати, що його читачі, слухачі, глядачі важливіші за нього. Треба не втратити їхньої уваги. Якщо вони погоджуються з вами, це добре. Але якщо вони погоджуються і засинають над вашим матеріалом декілька хвилин потому — усе втрачено.

Який Ваш секрет успіху в якості журналіста?

І.П. У справжнього журналіста, безперечно, дуже незалежний дух. У нього є здатність ідентифікувати проблеми всередині наших суспільств і передавати їх таким чином, щоб читач і глядач могли зрозуміти суть проблеми. Гарний журналіст намагається зрозуміти свої власні упередження, і він повинен вміти залишати свої зони комфорту.

К.Ш. Чесно кажучи, мій секрет у тому, що я час від часу зупиняюся займатися журналістикою і займаюся

• Інтерв'ю

тим, що сьогодні цікавить мене більше. Як, наприклад, ці подорожі по Україні у рамках нашого проекту, або

ж організація студентських обмінів. А ще секрет у тому, що варто спробувати робити те, чого ніхто не робить. Усі хочуть писати рецензії на улюблені фільми та книжки. Якщо ж ви пишете про агрокультуру або про те, як правильно обрати холодильник, у вас набагато більше шансів. Знайдіть собі спеціалізацію, рідку тему, яка цікава вам і яку ви зможете зробити цікавою для вашої аудиторії.

Що б Ви побажали українським студентам, майбутнім журналістам?

І. П. В українців в ці часи є рідкісна можливість супроводжувати своїх громадян на шляху до більш демократичного і громадянського суспільства. Це історична можливість, якої молоді

німецькі журналісти не мають. Ви дійсно можете змінити ситуацію в журналістиці. Було б прикро не використати цю прекрасну можливість.

К. III. Я бажаю Вам суспільства, яке б прислуховувалося до вас. В Україні є багато скандалів, корупції, про все це пишуть, але люди не уходять у відставку, як це роблять у Німеччині. І українське суспільство ці новини вже не вражають. Тож я б побажав вам уважного суспільства, яке б реагувало на те, про що ви інформуйте.

Дякуємо за змістовну бесіду!

**Інтерв'ю вела
Єлизавета Безушко,
член НСЖУ, головний редактор**

• Спорт

Чим дивували Олімпійські ігри у Південній Кореї?

«Пристрасть. Об'єднання» – гасло, під яким пройшли XXIII Олімпійські ігри. У 2018 році полум'я олімпійського вогню запалало у Південній Кореї. Спортсмени із дев'яноста двох країн світу приїхали до міста Пхьончхан, щоб поборотися за медалі та звання олімпійського чемпіона. Усього було розіграно 102 комплекти медалей у 15 видах спорту, одні з яких належать до льодових, інші – лижних.

У програму Олімпіади-2018 МОК включив шість нових дисциплін: мас-старт у ковзанярському спорті, біг-ейр у сноуборді, командні змагання в гірськолижному спорті та дабл-мікст у керлінгу.

Цього року на зимових іграх дебютувало шість країн, серед яких: Еквадор, Еритрея, Косово, Малайзія, Нігерія та Сінгапур. Після перерви знову повернулися збірні Болівії, Гани, Кенії, Колумбії, КНДР, Мадагаскару, Пуерто-Ріко і ПАР.

Українська делегація в Південній Кореї була представлена тридцятьма трьома атлетами, що виступають у дев'яти видах спорту. Вперше наша країна взяла участь у змаганнях зі скелетону. На церемонії відкриття синьо-жовтий прапор несли олімпійська чемпіонка з біатлону Олімпійських ігор-2014 — Олена Підгрушна. На підготовку і участь українських

спортсменів у зимовій Олімпіаді було виділено 265,5 млн гривень.

Справжньою сенсацією став виступ миколаївського спортсмена Олександра Абраменка, який виборов золото медаль у фристайлі. Переміг у найважчій дисципліні – лижній акробатиці, випередивши свого найближчого суперника на 0,46 бала. У суперфіналі Абраменко виконав стрибок найвищої складності – потрійне сальто, яке принесло омріяну нагороду у його четвертих Олімпійських іграх. Це золото стало єдиним для України на змаганнях у Пхьончхані та третім в історії зимових Олімпіад.

Що треба знати про Пхьончхан-2018?

Приймало XIII Олімпійські ігри місто Пхьончхан, яке населяє 9 940 осіб. Розташоване воно в горах Тхебек, що у 130 кілометрах на схід від Сеула. За 80 км від Пхьончхана проходить кордон із Північною Кореєю. Право на проведення зимових ігор місто вибороло лише з третьої спроби, обійшовши більш відомих конкурентів із Європи. Для учасників і гостей змагань було збудовано два олімпійських селища. Безпосередньо у самому Пхьончхані – для представників «сніжних» видів спорту та у Канніні (230 км від Сеула) – для «льодових».

Олімпійський стадіон Пхьончхана — тимчасова арена, зведена для проведення церемоній відкриття і закриття зимових Олімпійських та Паралімпійських Ігор-2018. Будівництво тривало три роки: з 2014 до 2017 року. Стадіон має форму п'ятикутника і розрахований на 35 тисяч глядачів.

На підготовку і проведення Олімпіади Південна Корея витратила \$ 7 млрд, із яких 20 % складають бюджетні кошти, а 80 % – інвестиції. Вартість квитків на змаганнях варіювалися від \$17 до \$1300. Найдорожчими були – фігурне катання та хокей.

Символи Олімпійських ігор у Пхьончхані – біле тигреня Сухоран та ведмежа Бандабі. Для корейців тигр з давніх часів був символом довіри, сили й захисту. Колір талісманів Ігор-2018 ототожнюється із снігом, льодом, зимовими видами спорту взагалі. Другим символом було обрано чорного ведмедя Бандабі, який символізує сильну волю та мужність.

Наступні Олімпійські ігри відбудуться вже у 2022 році в китайському Пекіні. Не відомо, що чекатиме нас за чотири роки, але ми впевнені, що так само будемо підтримувати наших спортсменів у зимових іграх, а вони у свою чергу здобуватимуть золоті нагороди.

**Юлія Спінчевська,
Спеціальність «Журналістика»**

• Спорт

«Могилянська» - краща футбольна команда України!

«Музика і футбол – два найсильніші фактори, що долають всі розбіжності та мовні поділи, захоплюють натовп без огляду на расу чи національність», - так казав Жюль Ріме, третій президент ФІФА. І справді футбол упродовж століть продовжує користуватися надзвичайною популярністю, надихаючи не тільки спостерігати за цією пристрасною грою, а й брати в ній безпосередню участь.

Футбольна секція існує в нашому університеті ще з 1996 року і в усі часи наша футбольна команда гідно захищала честь своєї alma mater на багатьох студентських, обласних змаганнях та чемпіонатах України, доводячи своє право конкурувати з професійними футбольними клубами. Чималих досягнень у футболі досягає наша університетська команда і зараз. Так, 5-8 грудня в Миколаєві проходили змагання серед ВНЗ III-IV рівня акредитації з футболу, де команда нашого університету посіла почесне I місце. Також у змаганні брали участь команди Миколаївського національ-

ного аграрного університету, НУК ім. адмірала Макарова та МНУ ім. В.О. Сухомлинського.

Брала участь наша футбольна команда й у Чемпіонаті України з фут-

залу, де «Могилянська» посіла 3 місце у підгрупі, яким по праву може пишатися, адже це досить високий професійний рівень. У міжуніверситетському чемпіонаті з великого футболу I місце, отримавши звання кращих футболістів області, посіла наша футбольна команда у складі: Романа Мізернюка (капітан), Аміра Агаларова, Валерія Rogozinskogo, Вадима Дмитроченка, Владислава Котова, Валентина Кузнецова, Владислава Гон-

чарова, Дмитра Солонікова, Микити Шевцова, Максима Скрипніченка, В'ячеслава Студенка, Василя Пасечника, Івана Морозова, Сергія Паланіци та Юрія Дімітрієва. Їхні імена відомі далеко за межами міста. Так, наприклад, капітан університетської команди Роман Мізернюк відомий в Україні як полузахисник ФК «Судостроитель», а Амір Агаларов — талановитий голкіпер МФК «Миколаїв».

Значний внесок у підготовку та перемогу команди роблять тренери та викладачі факультету фізичного виховання та спорту ЧНУ ім. Петра Могили Кирило Вікторович Димов та Геннадій Олександрович Кураса, який є керівником спортивної секції з футболу та футболу серед студентів ще з початку її існування. Тож побажаймо нашим футболістам нових спортивних досягнень, адже вони є приводом для нашої нескінченної гордості!

**Єлизавета Безушко,
Член НСЖУ, головний редактор**

• Історична екскурсія

Історія одного дому: прибутковий будинок Бліндермана

Що приховує за своїми стінами, так званий, прибутковий будинок Бліндермана? Почувши назву ви, певно, не відразу зрозуміли про яку будівлю йдеться, проте бачили її неодноразово. Це споруда з пилевого ракушняку у стилі ренесанс, яка розташована на Центральному проспекті 70, що неподалік від Пушкінського кільця.

Згідно з дослідженням, проведеним істориком та журналістом Сергієм Гавриловим під час реставрації, було визначено, що будівля побудована в 1851 році за проектом Андрія Достоевського, російського архітектора і мемуариста, який був молодшим братом письменника Федора Достоевського.

У період з 1894 до 1896 років власником прибуткового будинку був Абрам Мойсейович Бліндерман, який у той час був помічником присяжного повіреного Кранцфельда, а пізніше, з початку 1900-х – присяжним повіре-

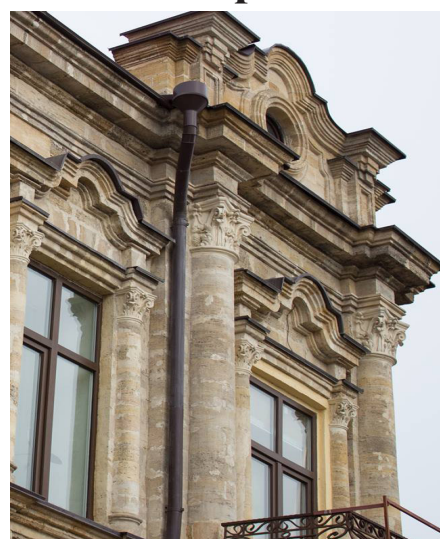
ним, юридичним консультантом Товариства суднобудівних, механічних і ливарних заводів й гласним Миколаївської міської думи. У ті роки в будинку Бліндермана розташовувалася контора Російського товариства морського, річкового, сухопутного страхування і транспортування поклаж.

Згодом будівля була продана купцю Хаїму Дробінському, яку він заклав

у Бесарабсько-Таврійському земельному банку. Пізніше будинок змінив ще декількох господарів, але до самої революції продовжував використовуватися як прибутковий. Із приходом радянської влади споруда була націоналізована та перетворена на житловий кооператив «Союзу металістів».

У 1930-х роках перший поверх займали ідальні та ресторани, комітет Товариства сприяння обороні, авіаційному і хімічному будівництву Центрального району і заготівельна

контора. Після війни будівля опинилася на балансі Державного комітету з питань житлово-комунального господарства.

Наприкінці 2000-х років застарілу споруду придбали нові власники та відреставрували її. На сьогоднішній день приміщення будівлі використовується з комерційною метою – там знаходиться ресторан сучасної європейської кухні.

Щодня ми проїжджаємо знайомими вулицями, бачимо одні й ті самі будівлі, часто не помічаючи їх краси, бо вони стали для нас буденністю. Озирнись довкола, спробуй уявити, що на

• Історична екскурсія

цьому місці було десять, двадцять, тридцять років тому. Намагайся мислити ширше: подумай про те, хто жив у тому будинку, повз якого ти постійно проходиш, чим займався його господар і як щоранку він готував сніданки, визираючи з вікна кухні, щоб

подивитися у що вдягнуті перехожі. Можливо, це сьогодні там пошарпані двері та розбиті шибки, а колись у тих стінах вирувало життя. І тоді це вже не бездушна історія цеглин, з'єднаних цементом, а цілої людської долі, ба навіть не однієї.

Юлія Спінчевська,
Спеціальність «Журналістика»
(Фото автора)

• Сторінка критика

«Сіль для моря, або Білий кит» : жити не можна померти

Ліза змалечку обожнювала море. І от її мрія нарешті здійснилася – разом із батьками дівчина переїжджає й оселяється у провінційному приморському містечку Туманівка. Здається, живи й радій: можна милуватися синіми хвилями щодня, завести нових друзів, дихати чистим повітрям, а не забрудненим вихлопними газами машин мегаполісу. Але життя Лізи зовсім не схоже на курорт...

По-перше, переїзд був не погонєю за мрією, а втечею від страшної трагедії, яка сталася у минулому дівчини. По-друге, батьки, які раніше були люблячими, турботливими й щирими, вибудовують страшну стіну мовчання, недоумок й нерозуміння, яку донька не може пробити. По-третє, замість цікавих знайомств у новій школі Ліза знаходить мучителів, найзапекліших ворогів, які постійно знущаються й змушують страждати.

Де ж знайти розраду самотній дівчині? Поступово вона відкриває для себе радощі швидких насолод. Це не наркотики й не алкоголь, це солодощі, чіпси, кола й інша їжа, щедро здобрена підсилювачами смаку. Так, від таких «смаколиків» ростуть живіт і боки, а однолітки знаходять ще більше причин, аби познущатися. Така їжа може заспокоїти тут і зараз, тож Лізу це влаштовує.

Вона ховається за псевдонімом Лілі у соціальних мережах й знайомиться із загадковим, але таким привабливим Білим Китом. Хлопця теж не розуміють батьки, тому він завжди підтримує дівчину, знає, що їй сказа-

ти, як розрадити, прив'язати до себе й закохати. Але чи дійсно він має добрі наміри? На жаль, читач дізнається про справжні плани Білого Кита набагато раніше Лізи, й це відкриття не може не стривожити. Таємний співрозмовник кличе її у прекрасне місце, де кити викидаються на берег, місце, де вони зможуть бути разом на віки вічні.

Так, як ви вже змогли здогадатися, «Сіль для моря...» – книга на тему підліткового самогубства й «груп смерті». Це дебютна книга української письменниці Анастасії Нікуліної, яку вперше було презентовано на Форумі видавців у Львові. Чому вона заслуговує вашої уваги? Книга не тільки досить детально виписує генезу суїцидальних думок у дівчини-підлітка,

показує проблеми, пов'язані з футшеймінгом і тотальним неприйняттям свого тіла, а й розкаже про жахливі наслідки булінгу у випадку, коли жертва не може дати відсіч нападникам і терпить жорстокі приниження.

Це непрості теми, проте автор береться за них сміливо, не боїться тиснути на больові точки. Їй вдаються сильні й переконливі сцени, їй починаєш довіряти. Загалом книга відповідає на багато болісних «Чому?» і, думаю, багатьом – і підліткам, і дорослим, – може стати корисною. Це роман-буря, який розкриє всі таємниці нашої спільної суспільної проблеми – суїциду й «груп смерті».

«Сіль для моря...» цікава ще й тим, що, окрім підлітків, тут є й інші виразні персонажі: загадкова жінка в інвалідному візку Анна й батько, який, намагаючись помститися за доньку, полює на дівчат-підлітків. Їхня присутність надає оповіді глибини і різноплановості.

Цю книгу я сприйняла якось дуже особисто. Є жахливі моменти, які було непросто пережити й прожити разом з головними героями. Деякі сцени відверто лякали. Тут намішано багато всього різного – психології, екшену, мудрості глибиною з море, болю – але все дуже гармонійно поєднується. «Сіль для моря або Білий кит» читати раджу, бо такі соціум-проблеми однозначно стосуються кожного, кому не байдужа доля суспільства.

Наталія Засядько,
Спеціальність «Журналістика»

Кінокомікси – майбутнє чи вже теперішнє?

«Вартові Галактики» — ця стрічка стала для мене чимось більше, ніж кінокомікс, ніж супереч між «Marvel» та «DC». Це одвічно улюблений жанр — космічна опера! Ось чому вона така приваблива, як для підлітків, так і для дорослих. Це чудова суміш фантастики, космосу, супергероїв, драми, а також комедії. Все це змішане в правильній пропорції дає в підсумку досить-таки смаченький коктейль! Але не все так просто. Сюжет фільму ніяк неможливо згадати без участі в ньому першої частини. Вони цілком і повні-

стю взаємопов'язані - одне впливає з іншого. З того часу, багато що змінилося — герої змінилися в очах всієї Галактики. Вони дійсно стали й Вартовими, Героями з великої літери, охороняючи від безчинства і будь-якого зла її мирних мешканців. Під час перегляду спалахують у пам'яті спогади про науково-фантастичну літературу часів 60-х років минулого століття. Ніхто з героїв у фільмі не несе в собі величезного філософського сенсу, крім як декілька типів емоцій — посміятися або поплакати. Комікси, в

будь-якій своїй формі, в першу чергу, орієнтовані на молодшу категорію читачів.

Хочу розповісти про ті позитивні моменти, що вдалося помітити під час першого перегляду в кінотеатрі:

- Зв'язок із тим, що справжні фани називають «великодниками». Їх безліч, вони всюди, і навіть в якомусь роді формують сюжет. Можна помітити і відсилання до першої частини франшизи, до інших фільмів подібного жанру, і в загалом — до витоків всесвіту «Marvel», без цього ніяк.

• Сторінка критика

Проблематика. Фільм чіпляє дуже багато проблем сучасного світу, але, на жаль, лише поверхово, трохи перефразувачи їх і інтегрувавши в свій відеоряд. Найважливішу можна відокремити з легкістю — «Батьки і діти». Згадайте історію життя Зоряного Лорда. Так ось Йондо в один момент згадає про ті часи і про те, як він виховував маленького Піта. «Правда чи брехня». Дракс руйнує всі стереотипи, кажучи все безпосередньо, і тим самим веселить глядачів своїми діалогами, коли Гамора навпаки, вважає за краще приховувати все в собі. Кожен персонаж унікальний в цьому напрямку, і це як раз і чіпляє. Ще, що хотілося б виділити — любовні питання героїв картини, прощення, жертвність, саморозвиток, дружба, підлітковий вік ... Ці питання не один раз задають собі Вартови.

• Гумор. Жарти дійсно цікаві, і складні в розумінні. Найбільше на цей раз веселив малюк Грут і Дракс. У цьому плані, ролі коміків дуже швидко змінилися, і, якщо в першій частині цим більше займалися Пітер та Ракет, тут вже все інакше. Тому помітний невеликий розрив між частинами, якщо врахувати важливість персонажів і їх пріоритет в картині ... Тут ще й адаптація на український дуже допомогла. Ніколи б не зміг подумати, що переклад може бути настільки крутий. Десь жартів п'ять точно пов'язані з мовою, і це радувало не менше решти цікавинок!

• Спецфекти прекрасні, кілька разів і справді забуваєш про те, що це кіно, а не комп'ютерна гра, або фантазії уві сні. Я просто пірнав з головою в картинку, і залишався там повністю на кілька десятків хвилин, без залишку. Рівень пафосу переходить за всі межі! Дуже радує підхід студії

• «Marvel» до вступних і завершальних титрів у кіно. Жодна компанія не приділяє стільки уваги, як історія нам розповідає, «листу з іменами команди розробників». Адже люди давно звикли перемотувати титри, навмисно забуваючи про те, що вони взагалі існують ... Ви зрозумієте про що мова тільки після перегляду фільму.

• Слід приділити увагу ще одному - кращий, як на мою думку, альбом саундтреків за останній час! Я просто насолоджувався тим часом, прослуховуючи кожну з них дуже уважно і намагаючись її пов'язати з тим, що відбувається. І це найчастіше спрацьовувало! Для любителів легкого року / інді-року 70-80х років минулого століття це буде те, що потрібно.

Це типовий атракціон, де на вході ви заплатили 75 гривень, і вас катають на тому колесі огляду, показуючи всі визначні пам'ятки міста. Місто красиве, і справді. Ані трохи не менше Лондона. Але ось, на жаль, з вами в кабінці не сидить поруч Стівен Хокінг, і не розповідає про свої наукові доповіді в світі науки! Через кілька днів, ви вже забудете, про що була мова в «Вартових ...», і вам доведеться витратити не одну хвилину, щоб відновити весь ланцюжок подій, і це не дивно.

Але картина — це дуже хороший приклад, як із павільйону, середнього розміру в пару тисяч квадратних метрів, 1000 працівників, кілька років розробки і 200 мільйонів доларів на витрати — можна зробити гарну обгортку дуже, ну з дуже красивими ефектами! Якщо вам просто хочеться прийти в кіно і забути про свої проблеми хоч на пару годин, поринувши в абсолютно інший Всесвіт — це буде найкращим рішенням для вас!

**Олександр Варениця,
Спеціальність «Автоматизація
та комп'ютерно-інтегровані
технології»**

Кіноафіша

Кінопрем'єри не чекають, сучасним режисерам є чим здивувати примхливого глядача!

Якщо ви сумуєте за якісним кіно, заради якого з'являється бажання відвідати кінотеатр, то вже можете планувати графік відвідувань, бо місяць буде насиченим за новинками!

Ми зібрали найочікуваніші прем'єри та пропонуємо задовольнити свої естетичні бажання від перегляду гарних картин.

1) «Гріфко проти прибульців».

Так, не дивуйтеся, що на перше місце ми поставили мультфільм, бо кожен із нас у душі дитина, а той хто не любить мультики — страшна людина.

Португальський мультфільм із неперевершеним героєм, якого озвучив DZIDZO, виходить у прокат у лютому.

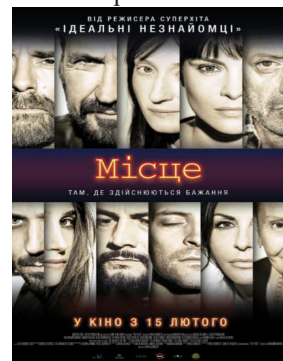

Відважний та романтичний герой вступає у боротьбу з прибульцями, коли прибуває до космосу, аби врятувати тещу! На які кроки ще пішли сценаристи для того, щоб зацікавити глядача, дізнайтеся на прем'єрі!

Охочих багато, білетів може не вистачити.

2) «Місце»

Чи кортіло б Вам потрапити у місце,

це, де здійсниться Ваше найпотаємніше бажання?

Долі наших кіногероїв склалися так, що вони мимоволі опиняються в одному місці і у них є шанс змінити своє життя, проте чимось треба жертвувати або... кимось?

Психологічний фільм у якому присутня і драма, і комедія.

Як далеко зайдуть наші герої? Дізнайтеся скоро у кінотеатрах.

**Вікторія Єрмолова
Спеціальність «Журналістика»**

Диво

(Продовження. Початок у №3 (166)) З приходом зими це місце оживало. Як починає прокидатися ліс весною: проліски підносяться над ще промерзлою землею, потім зеленіє трава, злітаються птахи, прокидаються тварини – так і зимою, тільки казково.

Гілочки ялинок опускалися під тиском невеликої ваги і після стрибка ще трохи колихалися, скидаючи з себе сніжні пластівці. Маленькі створіння метушилися, вибиралися з-під курганів, якими метелиця занесла їх домівки. З першого погляду вони нагадували пагорби, що зайняли майже цілу галявину поміж висотних ялиць, проте, якщо придивитися, можна побачити віконечка, двері та павутиння: звивисті кам'яні доріжки. Всі вони так чи інакше вели до центральної площі, огороженої плетеним парканом із лози. Кожен ранок різдвянички, так називався їх народ, збиралися на площі, аби дізнатися завдання на день, яке особисто роздавав старійшина. Він разом із своїми помічниками детально прописував план дій для кожного мешканця на місяць, щоб за цей короткий термін встигнути все. Куди вони так збиралися, запитаєте ви? В них була важлива місія – доставити свято в кожне містечко країни.

Ось вже тисячний раз Новий рік та Різдво проходять без пригод. Старійшина контролює всякий процес, а різдвянички й раді працювати. Вони складають великі коробки, загортають їх у яскравий кольоровий папір, перев'язують стрічкою так, щоб зверху опинився пишний бант, а потім відносять їх до сховища, аби чекали на слушний час. Та і це не все, частина різдвяничків, яким не вистачало терпіння, зрання розбігалися по лісу, щоб назбирати лампочки, ліхтарики та створити з них нічні вогники-гірлянди. Шукали вони і ялинкові прикраси, що росли окремо біля криштального озера, збирали зірки з неба, які потім розмішували на верхівці хвойних дерев.

Де кілька місяців тому назад, точніше 9, на світ з'явився малеча Міркл. Так склалося, що різдвянички виходили з перших квіток весною, але Міркл ще з народження був особливим. Квітка, з якої він народився – дика троянда, єдина, що розквітла того березня. Він зійшов по пелюстках, обрамлених зранку краплями роси, та з того часу селище не знало спокою. Тож, аби ці новорічні свята пройшли як заплановано, старійшина виокремив двох кращих різдвяничків, щоб ті стежили за цим дивом природи. Йому ж тільки дай свободу.

Годинник на площі зі стуком відбивав дні до свят. Сховище потроху заповнювалося – старійшина уважно рахував. Жодна дитина не повинна залишитися без подарунка.

Стрілка на циферблаті перейшла до відмітки «солосоші». Різдвянички спеціально готували їх пізніше, щоб смаколики залишалися свіжими. Розбивалися вони невеликими групами та відповідали за окремий процес. Підготовка тіста, варіння шоколаду, збивання вершків. Група різдвяничків відправлялася до лісу на збирання ягід та карамельних тростин з льодяниками, що росли на льодяниковому дереві. Підготовка проходила успішно.

Завершувався ще один день й втомлені, проте радісні мешканці поверталися до своїх домівок. Галявина оживала по-новому. З тих маленьких віконечок на вулицю падали жовті, зелені, сині, червоні проміні, і здавалося, що хтось розкидав різнокольорові уламки, а потім зібрав у невідгадливий вітраж. Білий димок тягнувся над пагорбами: в чайниках закипало какао. Родини готувалися до вечері. Сервірували столи, діставали варення чи мед. Ліс купався в тиші. Аж раптом роздався удар. Звук пролунав такий, наче за секунди впав найбільший хмарочос. Чашки, тарілки почали «ходити» по столу, падали на підлогу. Піднявся галас, а потім враз все стихло. Перелякані різдвянички повиходили на вулицю, хтось визирав із вікон.

– Міркл зник! – донеслося з площі.

Завіса піднятого в повітря снігу спала й містечком пройшовся тихий жак. Стрілка лежала на землі – годинник зламав. Но....

Чекайте на продовження в наступному випуску!

Наталія Савінова,
Спеціальність «Журналістика»

• Літературна сторінка

Друзья

Мой ключ – твой ключ.
 С тобой мы разной крови, но одной души.
 Встретились у берегов и темных туч.
 Незабываемо и воздухов шумы.
 Наши взгляды одни
 Наши тайны одни
 только пути у нас разные
 и не будем мы свободны
 - Друзья?
 - Давай.
 - Приятно познакомится.
 - Только про меня не забывай.
 Года пройдут и мир перевернется,
 однако они будут как айсберги
 и пускай небо черным остается,
 но нить никто их не порвет, навеки.
 Однажды, кто-то спросит: «Как?»
 А они смешно держась за плечи ответят
 «Взгляни на нас, дурак
 Мы пиво любим, лучше чем пить одиночный яд».
 Солнце встретив на двоих
 Мечты пока не осуществив
 Запивая алкоголем и думая о них
 на качелях создают детство – взрослость заменив.
 Вы запомните надолго о том, что,
 людям мы не всем должны,
 но раз уж встретил ты на своем пути то,
 что зовут «дружкой» - сохранить должны именно вы.

Дарія Демяник,
 Спеціальність «Журналістика»

Его сны

Ты тихо уложен на кровати,
 Для тебя остановлена Земля
 Мотивы тени и сумрачности.
 Уснув, забыл все и даже про себя.
 Вертишься, кричишь, стонешь,
 а твоего зова не звука в ушах.
 Не затронет, не услышит, знаешь?
 Как больно, ты будто на ножах.
 Снится поезд или самолет,
 дождь или снег в летнюю пору,
 объятия и ты полураздет,
 Или пустыня и ее песочную дорогу
 Счастье, которое не поймашь,
 ибо туманы во сне великаны
 Улыбку, которую не забудешь,
 потому что, сны - это не обманы.
 Взлетел как птица, думая о небе,
 Перед сном торжественно молчал.
 И таблетки забыв принять, думая о тебе,
 Сон он видел, где, наконец, тебя обнял.

Дарія Демяник,
 Спеціальність «Журналістика»

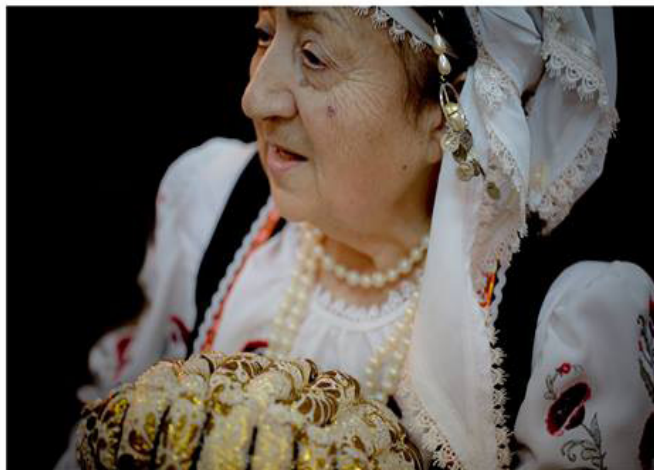

Ігор Шульман
 «Кращі друзі»

• Фото місяця

Габрієла Булісова та Марк Айзек - американські фотографи та режисери документальних стрічок, які працюють у Миколаєві протягом 9 місяців над двома великими проектами. Перший проект зосереджується на дослідженні більш ніж 130 національних громад, що мирно проживають разом у нашому місті. Другий проект акцентує увагу на пропозиції щодо затоплення природного парку «Бузький Гард» для забезпечення додаткової охолоджувальної води для ядерних реакторів в Южноукраїнську. Співпраця фотомитців з Чорноморським національним університетом імені Петра Могили можлива завдяки програмі Фуллбрайт, програмі культурного обміну, яка спонсорується урядом США. Хоча робота над цими двома проектами продовжується, Габрієла Булісова та Марк Айзек надали нашому виданню ексклюзивну можливість першими опублікувати їхні непересічні фотороботи, за що ми їм безмежно вдячні.

Диптихи з проекту «Національні меншини»

Земфіра Штирева – 85-річна болгарська художниця та поет, яка розробляє дизайн та шиє унікальний та винятковий національний одяг, який розшиває вручну. На цьому фото вона ділиться своїм яскравим результатом роботи під час святкування національного болгарського свята у Тернівці.

Сергій Пантелейчук, член Миколаївської циганської громади, показує годинник, яким його батько, пілот-розвідник, користувався під час II Світової війни. Годинник зупинився, коли закінчилася війна, але Пантелейчук нещодавно його полагодив та запропонував місцевим жителям прислухатись до того, як цокає цей годинник, нагадуючи про події тих часів, зокрема про масове вбивство циган біля Кривого Озера.

Газета «Вагант».

Точка зору авторів може не співпадати з позицією редакції і засновника.

Адреса редакції: м. Миколаїв, вул. 68 Десантників, 10.

E-mail: studvagant@gmail.com

Web: www.chmnu.edu.ua

Газета видається з 1997 року.

Виходить раз на місяць. Публікації друкуються мовами оригіналу.

Об'єм 2 ум. др. аркуша.

Свідцтво про реєстрацію МК № 478 від 19.10.2005 р.

Головний редактор: Єлизавета Безушко.

Редакційна колегія: Юлія Авраменко,

Наталія Засядько, Олександра Бережна,

Олександр Варениця, Юлія Спінчевська, Вікторія

Єрмолова, Єлизавета Безушко, Сергій Осолодкін, Тетяна Монахова.

Дизайн і верстка: Анна Недвиженко.

Відповідальна за випуск: Олександра Супрун.

Надруковано в КП «Миколаївська обласна друкарня»

Адреса: вул. Георгія Гонгадзе (Паризької Комуні), 3.

Наклад 1 000 екз. Замовлення № _____

Підписано до друку 26.02.2018